

LYNN AUSTIN

Autoarea romanului „Tărâmuri ascunse”

LOCUL FEMEII

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2008

PROLOG

Decembrie 1941

Virginia

Virginia Mitchell își privi soțul care tăia în porții friptura din duminica aceea și se întrebă dacă nu cumva el o înșală. Soțul ei era mai interesat de felul în care era gătită carne decât de ea. Harold se deplasa deseori în afara orașului dat fiind serviciul lui, deci ocaziile pentru asemenea abateri erau nenumărate. De fapt, chiar mâine Harold urma să plece într-o nouă deplasare. El puse jos cuștul și dădu din cap aprobator.

— Friptura de vită arată bine, Virginia. Nu e nici seacă, nici ațoasă.

Ea răsuflă ușurată.

— Mă temeam să n-o fi făcut praf. Predica a durat puțin cam mult.

— Noului pastor îi cam place să lungească inutil mesajul. Harold îi oferi zâmbetul lui fermecător, care îi dezvăluia gropița din obrazul stâng, atât de dragă ei.

Virginia nu trebuia să se mărite niciodată cu un om atât de chipeș și intelligent ca Harold Mitchell. Acum se îngrijora permanent că el își va găsi o altă femeie, o provocare mai mare, față de care Virginia să pară anostă și plăcătoare. Virginia căuta întotdeauna prin buzunarele hainelor lui când Harold se întorcea acasă din călătorie și în fiecare comportament al servietei lui, de asemenea, semne grăitoare care să confirme că fusese cu o altă femeie. Mergea până la a mirosi gulerele și reverele costumelor pentru a detecta urme de parfum străin. De vreo două ori credea cu adevărat că detectase o mireasmă nefamiliară.

Îngrijorarea o consuma, aşa cum familia ei consuma prânzul din acea duminică: Harold desfăcea carne de pe os în fâșii groase și o punea în farfurie; Allan, băiatul lor de nouă ani, băga în gură furculițe de cartofi piuré; Herbert, mezinul de șapte ani, înghițea la jaleu de parcă concura cu timpul.

Dar ea ce putea face? Ginny analizase situația de nenumărate ori în timp ce îi controla buzunarele. Nu putea să-l părăsească; cum avea să se întrețină, pe ea și pe cei doi fii ai ei de una singură? Ar trebui să își găsească o slujbă, dar nu era calificată pentru nimic altceva decât întreținerea unei gospodării.

Îl privi pe Harold care își turna sos de friptură peste cartofii piuré și se gândi că poate era mai bine dacă nu avea nicio certitudine. În acest fel, nu era obligată să ia decizia dacă să trăiască cu conștiința fustangiului în tacere, iertând sau să-l părăsească. Găsea destul de dificil să decidă ce să gătească pentru cină, darămite să se lupte cu chestiuni ca infidelitatea și încrederea. Ginny nu se amăgea – nu puteai să mai ai niciodată încredere într-un bărbat odată ce devinea un *fustangiu*.

Alesese ca *fustangiu* să fie noul cuvânt de notat în vocabular. Denumea o persoană care făcuse un obicei din a-și înșela partenerul de viață. De mai bine de un an Ginny folosea o enciclopedie și un dicționar în încercarea de a-și îmbogăți vocabularul, sperând să converseze mai inteligent de dragul lui Harold și să se simtă mai puțin inferioară de dragul ei însăși. Își achiziționase cele două cărți în timpul unicului an petrecut la colegiu și de atunci instrumentele nu făcuseră altceva decât să se umple de praf - cu excepția rarelor ocazii când erau folosite la presatul florilor. Ea căutase *playboy* în enciclopedie, amintindu-și că Harold avea o asemenea reputație înainte să-o cunoască pe ea. Cuvântul *playboy* o trimise la *fustangiu*.

Era el unul? Dorea ea cu adevărat să știe? Îl privea înfigând furculița în mazăre și în inima ei iubirea pentru el se manifestă dureroasă. O, dacă ar iubi-o numai pe jumătate cât îl iubea ea!

Respect pentru oameni și cărți

Harold preluă, ca întotdeauna, rolul de mediator al conversației din timpul mesei, întrebându-i pe băieți despre ce studiau la școală și despre proiectele Clubului Cercetașilor. Ginny nu avea nimic nou de raportat despre săptămâna care se încheia. Se simțea proastă, anostă și *stupidă* – un alt cuvânt de dicționar. Viața ei era neinteresantă și plăcitoare, zi după zi. Numai de-ar putea face lucruri entuziasmante, provocatoare, de-ar putea fi o femeie cu viziune și cu perspectivă, ca Eleanor Roosevelt. Atunci Harold n-ar mai avea niciun motiv să fie *fustangiu*.

Flacără lumânării se începea în fața ochilor ei care se umpleau de lacrimi. Remarcase oare cineva efortul ei de a face această masă de duminică specială: lumânările aprinse, vesela ei cea mai bună din porțelan și tacâmurile de argint, fața de masă de damasc și șervețelele? Duminica era singura dintre zile când mica ei familie era acasă împreună întreaga zi și ei îi plăcea să o facă să fie specială. Mergeau întotdeauna la biserică îmbrăcați în cele mai bune haine păstrate în acest scop, băieții arătând ca niște mici domni în sacouri și la cravată. Ginny nu-și dorea deloc ca Allan și Herbert să crească foarte repede. Ea își dorea ca ei să fie încă bebeluși, sau cel puțin sub vîrstă de trei ani, învățând să meargă și purtând pantalonași. Harold glumea mereu pe seama faptului că ea încă îi trata ca pe niște bebeluși.

Virginia privi piuréul de cartofi și jeleul dispărând, iar friptura făcându-se rămășite. Harold și băieții înfulecară mult prea repede plăcinta cu mere făcută de ea, se scuzără și se ridică de la masă, dispărând în sufragerie. Harold suspină, lăsându-se în fotoliul lui cu *Sunday Times* în față. Băieții se întinseră pe podea alături de căinele familiei și de benzile desenate. Poate că Ginny n-ar trebui să se uite doar fugitiv peste știri. Poate ar trebui să se intereseze de evenimentele care aveau loc în Europa, aşa cum făcea Harold. Poate că celealte femei nu ar părea atât de îspitoare dacă ea ar fi în stare să discute cu el evenimentele de actualitate.

Dar evenimentele actuale trebuiau să mai aștepte până spăla și șterge vasele. Virginia își roti privirea peste masa părăsită și îi

Respect pentru oameni și cărți

veni să plângă. Toată munca depusă: călcarea feței de masă și a șervețelelor, curățarea cartofilor, desfacerea mazărei, pregătirea cărnii perfect condimentate și a sosului fără cocoloașe, plăcinta frumos rumenită, curățatul merelor și felierea lor în bucăți de grosime uniformă – o oră și jumătate de muncă într-o bucătărie plină de aburi și felurile au fost consumate în douăzeci și două de minute. Îi va lua încă o oră să strângă și să curețe totul. Și era o muncă atât de *stupidă*. Nu e de mirare că Harold se plăcuse de ea... și ea era plăcuită de ea însăși. Ar fi dorit să fie mai curajoasă, mai deșteaptă, mai încrezătoare – ca Eleanor Roosevelt.

Virginia ștergea ultimele crăite și tigai când sună telefonul.

— Ginny! Asculți radioul? întrebă dintr-o suflare vecina de vizavi.

— Nu, de ce?

— Ar fi mai bine să-i dai drumul. Am fost atacați.

— Atacați? Cum adică?

Dar Betty închise deja. Ginny năvăli în sufragerie trecând peste picioarele întinse ale lui Harold și peste benzile împrăștiate ale lui Allan, făcându-și drum spre radio. Cocoșatul Philco se trezi la viață cu un zgomot *sparț*.

— Cine era la telefon? întrebă Harold în timp ce tuburile radioului se încălzeau.

— Betty Parker. A spus că ar trebui să ascultăm radioul. Spunea ceva despre un atac. Aparatul bâzâi în timp ce Ginny ajustă frecvența cu ajutorul butonului, pentru ca în final să găsească un post de radio. Dură puțin până cuvintele crainicului constând într-un raport pe un ton sumbru să ajungă până la ei.

„Fum gros se ridică încă deasupra bazei navale americane de la Pearl Harbour, locul unde este ancorată flota americană din Pacific și din Hickham Field, de unde s-a raportat că mai mult de o sută de avioane americane au fost distruse la sol. Nu se cunoaște încă numărul exact al vaselor avariate. Până în momentul de față s-a confirmat moartea a peste două sute de militari, dar acest număr este în continuă creștere.”

Respect pentru oameni și cărti

Harold coborî ziarul și se aplecă înainte, peste marginea fotoliului. Allan își ridică privirea din „Micuța orfană Annie” făcând ochii mari.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Stt!... Ascultă!

„Martori oculari susțin că emblema Soarelui Răsare se putea vedea pe aripile avioanelor atacatoare. Există raporturi neconfirmate ale faptului că japonezii au folosit portavioane pentru transportarea avioanelor până la punctul optim de declanșare a atacului aerian. Vă reamintim încă o dată: în această dimineată, în jurul orei 7.55 ora locală, națiunea japoneză a lansat un atac surpriză asupra bazelor militare americane din Hawaii, provocând un dezastru major. Președintele Roosevelt se întâlnește chiar în acest moment cu înalții oficiali din Washington și este de așteptat ca să ceară Congresului să declare starea de război.”

„Război!” Un fior rece de frică o străbătu pe Ginny la auzul cuvântului. Ce se va întâmpla cu copiii ei, cu căminul ei? Va trebui Harold să plece pe front, să lupte? La cei treizeci și cinci de ani ai lui era potrivit pentru a fi selecționat în acest scop. Se uita în gol la camera care cu doar un minut în urmă i se părea atât de sigură și protejată și senzăția că japonezii îi atacaseră căminul era foarte puternică. Pereții păreau dintr-odată fragili și vulnerabili, copiii ei nu erau decât fragile corpuri de carne și sânge, la o distanță infimă de moarte.

— Harold! Ce ne facem?

— Virginia, calmează-te, te rog!

— Dar am fost atacați! Dacă japonezii invadază America?

— Te îngrijorezi prea mult. Protecția acestei familii este datoria mea.

— Dar mă simt atât de inutilă! Vreau să fac ceva!

El o privi indulgent.

— Nu aş refuza o ceașcă de cafea. A mai rămas?

Cafea?! Tot ce putea ea face era... cafea? Virginia își dădu seama că el vorbea serios, că o îndepărta, aşa că ieși, trecând peste câine

și paginile de ziar împrăștiate pe jos, întorcându-se în bucătărie. Îi putea auzi pe Harold și pe băieți discutând despre Imperiul Japonez și războiul ce izbucnise în Europa, în timp ce ea punea vasul cu cafeaua rămasă pe aragaz să se încalzească și aprindea focul.

— Uite Herbert, îți arăt pe hartă, auzi ea vocea lui Harold acoperind foșnetul foilor de ziar.

Crainicul continua să descrie devastarea, fiii ei puneau întrebări neliniștitore, și tot ce putea Ginny să facă era să stea în bucătărie reîncălzind cafea. Știa că viața ei nu va mai putea continua ca până atunci – dintr-o dată totul se schimbase. Țara ei fusese atacată și urma să fie înghițită de un nou război mondial teribil. Se simțea neputincioasă.

— Vreau să fac ceva, spuse ea cu voce tare.

Virginia își aminti de temerile ei anterioare, legate de faptul că Harold ar avea o aventură, și dintr-o dată ele păreau banale prin comparație cu cele noi.

Helen

Domnișoara Helen Kimball stătea întinsă în pat, ascultând bătaia îndepărtată a clopotelor bisericii și pentru prima dată în viața ei nu găsi niciun motiv să participe la serviciul de duminică. Începând din această dimineată nu avea să mai credă în Dumnezeu. Când alarma ceasului o trezise ca întotdeauna la timp ca să ajungă la biserică, ea o reduse la tacere și rămase cu hotărâre în pat, privind pe fereastra dormitorului ei la ramurile copacilor înghețați. Dar aroma cafelei începuse să se facă simțită în dormitorul ei de la etaj, iar ea o găsea irezistibilă. Se ridică dintre așternuturi, îmbrăcă un halat, își încălță papucii de casă și coborî în bucătăria cavernoasă.

Minnie, menajera părinților ei, stătea la chiuvetă fredonând în timp ce curăța cartofii pentru prânz. O pălărie de duminică acoperea părul ei grizonat, moale ca lâna, și șorțul acoperea în

Respect pentru oameni și cărti

parte cea mai bună rochie a ei, cea de duminică. Minnie se întoarse când o auzi pe Helen intrând și ochii ei negri se măriră a surpriză.

— Domnișoară Helen, ce surpriză! Am crezut că ați luat-o deja din loc și sunteți pe drum spre biserică și iată-vă aici încă în pijama. Nu vă e bine?

— Mă simt foarte bine.

Helen căută o cană mare în dulap și își turnă cafea. Minnie puse jos cuțitul de curățat și se sterse de sorț.

— Vă pregătesc atunci micul dejun.

— Nu e nevoie. Termină ce ai de făcut. Îmi prăjesc singură o felie de pâine.

Fața închisă la culoare a lui Minnie exprima îngrijorare privind-o pe Helen care scotea pâinea din coș și punea două felii în prăjitorul de pâine.

— N-o să întârziati la biserică, domnișoară Helen?

— Nu mă duc.

— Nu mergi? Ce o să faci, atunci?

— Ei bine... nu prea știu ce voi face toată dimineața. Dar ce știu e că nu mi-o voi petrece cântând imnuri și declamând crezul sau căscând pe parcursul unei predici fără sens. De ce să merg la biserică dacă nu cred în toate aceste practici?

— De când nu crezi?

— Nu știu, replică Helen ridicând din umeri. Dar mi-am dat seama de asta abia azi dimineață, aşa că am decis că este mai bine să stau acasă decât să fiu ipocrită.

— Să nu cumva să vă pierdeți credința, domnișoară Helen. Știți ce spune Biblia: „și ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul?”

— Da, îmi amintesc că am citit acel verset, spuse Helen în timp ce verifica stadiul de prăjire a pâinii. Si mi se aplică mie cu siguranță. Avocații spun că voi moșteni proprietatea tatălui meu în câteva luni – mai mulți bani decât aş putea vreodată cheltui în timpul vieții mele. Mai ales că voi împlini curând cincizeci de ani